

85- Truyện Da-Xá-Mật-Đa

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Trong thành, có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, không thể tính kể được. Ông chọn con gái trong một gia đình giàu sang để cưới làm vợ, tấu trời âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau người vợ mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, tướng mạo khôi ngô khác thường, trên đời ít có, lúc sinh ra thì trời mưa lớn. Cha mẹ rất vui mừng, mời các thầy tướng về xem tướng cho con.

Các thầy xem tướng xem xong bảo:

–Đây là đứa bé có phước đức, lúc sinh ra trời có mưa lớn, cả nước đều nghe biết.

Do đó đứa bé được đặt tên là Da-xá-mật-đa. Da-xá không bú sữa mẹ, vì ở kẽ răng tự nhiên tiết ra nước tám công đức đủ dùng.

Da-xá dần dần khôn lớn, một hôm cùng các người bạn thân đi dạo chơi. Khi đến tinh xá Kỳ hoàn, Da-xá thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, tâm sinh vui mừng, bước tới dưới chân Phật xin được xuất gia.

Đức Phật liền chấp nhận và gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Da-xá tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, thành vị Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người tôn kính.

Bấy giờ các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đời trước Tỳ-kheo Da-xá đã làm được phước lành gì, mà nay khi sinh ra trời đã tuôn mưa lành, không bú sữa mẹ, trong kẽ răng tự nhiên tiết ra nước tám công đức đủ dùng; lại gặp Thế Tôn, được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp. Trong giáo pháp của Ngài có một vị trưởng giả, tuổi đã già mới xuất gia học đạo, nhưng tánh tình biếng nhác, buông lung; không siêng năng tu tập, lại còn bị bệnh nặng. Thầy thuốc xem bệnh, bảo rằng phải dùng bơ thì bệnh mới lành. Tỳ-kheo nghe lời thầy thuốc dùng bơ, trong đêm ấy thuốc bơ làm phát nhiệt và nổi cơn khát. Tỳ-kheo đi tìm nước, nhưng các bình đựng nước toàn là bình không, tìm đến các suối hồ thì suối hồ cũng khô cạn, chạy ra sông thì sông cũng ròng đến tận đáy... tìm khắp nơi như vậy, mà không chỗ nào có nước.

Lúc ấy Tỳ-kheo rất ăn năn tự trách lỗi lầm của mình. Tại bờ sông ấy Tỳ-kheo cỡi y máng trên cây rồi bỏ về. Sáng hôm sau, Tỳ-kheo bạch chuyện này lên thầy.

Thầy nghe rồi bảo vị ấy:

–Ông gặp cảnh khổ này, tình trạng giống như ngạ quỷ, bây giờ ông hãy lấy nước trong bình của tôi đem đi châm hết các bình trong các Tăng phòng.

Tỳ-kheo vâng lời thầy lấy bình đi châm nước, thì nước cũng không còn. Tâm Tỳ-kheo lúc ấy rất lo sợ, cho rằng khi chết chắc phải đọa vào loài ngạ quỷ.

Tỳ-kheo liền đến nơi Đức Phật Ca-diếp đang ngự, thuật lại việc trên cho Phật nghe, rồi bạch:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Con bị ách nạn này thật đáng sợ, e rằng con phải đọa vào loài nga quý. Cúi xin Thế Tôn rủ lòng Từ bi thương xót dạy bảo.

Đức Phật bảo Tỳ-kheo:

–Nay ông hãy làm công việc châm nước uống vào bình trong các Tăng phòng, thì sẽ thoát được thân nga quý.

Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, trong lòng vui mừng, thường xuyên cung cấp nước uống cho các Tăng phòng. Tỳ-kheo làm công việc ấy trải qua hai vạn năm thì qua đời, được sinh ở đâu cũng thường có nước thanh tịnh tám công đức từ nơi kẽ răng tiết ra đủ dùng, không bú sữa mẹ, cho đến ngày nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị Tỳ-kheo già nua lúc bấy giờ, nay chính là Da-xá-mật-đa vậy.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M